

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4SŽ/11/2014                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 9014010081                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 05.05.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Zemková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:9014010081.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci navrhovateľky MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanova 1, Bratislava, IČO: 00618322, právne zastúpená: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova ul. č. 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/023/2014 zo dňa 08.04.2014,

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/023/2014 zo dňa 8. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke u k l a d á zaplatiť súdny poplatok 500,- € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v T..

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

#### I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 6. júna 2014 domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/023/2014 zo dňa 8. apríla 2014.

Odporkyňa, ako orgán príslušný podľa §4 ods. 1 až 3 a §5 ods. 1 písm g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), rozhodnutím č. RP/023/2014 zo dňa 8. apríla 2014 vydaným v správnom konaní 30/SK0/2014 uložila navrhovateľke: I. za porušenie povinnosti uvedenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že program Narnia: Dobrodružstvá lode Ranný pútnik odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 19.10.2013 o cca 20:28

hod. v trvaní cca 147 minút a 42 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát;

II. za porušenie § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 19.10.2013:

1. odvysielala na programovej službe JOJ v čase od 21:00:00 hod. do 21:59:59 hod.

- reklamný blok od 21:20:51 hod. do cca 21:26:51 hod. v trvaní 6 minút,

- komunikát propagujúci film Turbo, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., v čase od cca 21:26:55 hod. do cca 21:27:15 hod. v trvaní 20 sekúnd,

- reklamný blok v čase od cca 21:53:38 hod. do cca 21:59:37 hod. v trvaní 5 minút a 59 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 19 sekúnd, teda o 19 sekúnd dlhšom ako 12 minút;

2. v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. odvysielal

- komunikát označujúci za sponzora programu Nakupuje vám to spoločnosť COOP Jednota Slovensko, spotrebné družstvo, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., v čase od cca 22:01:00 hod. do cca 22:01:10 hod. v trvaní 10 sekúnd,

- reklamný blok v čase od cca 22:31:54 hod. do cca 22:37:58 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy,

- reklamný blok v čase od cca 22:45:59 hod. do 22:51:53 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd,

v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 8 sekúnd, teda o 8 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

Za uvedené bola navrhovateľke uložená súhrnná sankcia - pokuta 5 000,- €, určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z.

II.

Proti predmetnému rozhodnutiu správneho orgánu podala navrhovateľka včas opravný prostriedok - odvolanie z dôvodov, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

Navrhovateľka - argumentovala rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo aj „NS SR“) sp.zn. 6Sžo/31/2011, str. 12, podľa ktorého: „Výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času, a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní“ - konštatuje, že vo výroku rozhodnutia jednoznačne absentujú obsahové náležitosti výroku podľa vyššie uvedeného názoru najvyššieho súdu. Argumentuje predovšetkým absenciou konkrétneho spôsobu spáchania skutku (presná identifikácia a popis častí odvysielaného komunikátu), akým mal žalobca porušiť povinnosť. Uvedená skutočnosť spôsobila, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

Navrhovateľka namietala existenciu takej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a je nepostačujúce na posúdenie veci tým, že odporkyňa nevyhotovila zápisnicu zo zhladnutia záznamu odvysielaného komunikátu, ktorá by figurovala ako dôkazný prostriedok v správnom konaní. Má za to, že absencia zápisnice nasvedčuje tomu, že záznam členovia odporkyne ani len nezhladli, čoho následkom bolo arbitrárne rozhodnutie. Navrhovateľka poukázala aj na Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, sp.zn.: 7/As/57/2010-82 z 03.04.2012 ako podpornú judikaturu uznávanú inštitúcie v oblasti správneho práva. Ďalej navrhovateľka namieta popis/prepis skutkového stavu, ktorý označuje len za popísaný papier, ktorý „nie je datovaný, podpísaný, opečiatkovaný a nie je z neho zrejmé, kto a akým spôsobom ho vyhotovil.“ Dodáva, že odporkyňa je vždy povinná zápisnicu vyhotoviť, nakoľko je táto povinnosť uvedená v § 21 ods. 1 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a táto povinnosť je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej činnosti vo veci Lisica v. Chorvátsko, kedy konštatoval, že „nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné aby bolo viditeľné, ako

bola spravodlivosť vykonaná.“

Vo svojom odvolaní ďalej navrhovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia, vadu konania a zistenie skutkového stavu nepostačujúceho na posúdenie veci z dôvodu neporušenia §35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že jazykový výklad § 35 ods. 3 je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť minimálne dve rôzne interpretácie, a to, že „je povolené prerušenie programu len v prípade ak pôjde o dokončený 30-minútový úsek alebo je povolené prerušenie programu aj v prípade ak dôjde o začatý, ale nedokončený 30-minútový úsek“ V nadväznosti na túto skutočnosť navrhovateľka poukázala na smernicu 2007/65/ES a smernicu 2010/13/EÚ. Argumentuje nesprávnymi závermi odporkyne, ktorá skutkový stav podradila pod prvú situáciu bez akýchkoľvek relevantných dôvodov, len konštatovala, že musí ísť o „dokončený“ 30-minútový úsek. Nejednoznačnosť vyššie uvedeného paragrafu považuje za nedostatok a „takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti Vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnou úvahou orgánu výkonnej moci.“ Nejednoznačné ustanovenia podľa judikatúry ESD je potrebné vykladať v prospech navrhovateľky a odporkyňa postupovala nelogicky a opomenula aplikovanie tejto skutočnosti na prejednávajúcu vec.

Navrhovateľka následne žiadala konanie prerušiť a z dôvodu spornosti predmetného ustanovenia sa obrátiť na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, pretože sa domnieva, že článok 20 ods. 2 Smernice 2010/13/EÚ, ktorá bola transponovaná do zákona č. 308/2000 Z.z., nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatí, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku.

Navrhovateľka ďalej konštatovala nedôsledné konanie odporkyne a jej nesprávnu aplikáciu ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. týkajúcu sa reklamy a sponzoringu. Argumentuje judikatúrou Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7/As/88/2010. Navrhovateľka zastáva právny názor, že odvysielané komunikáty nenaplnili definičné znaky reklamy a teda sa ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z na odvysielaný komunikát nemôžu vzťahovať. Tvrdí, že „zmienu o určitej vlastnosti výrobku samú o sebe nemožno považovať ako zdôrazňovanie vlastností presvedčajúcej diváka ku kúpe výrobku ani ako porovnanie s inými výrobkami na trhu“ Za jediné rozlišovacie kritérium medzi reklamou a sponzoringom považuje účel sledovaný odvysielaným komunikátom. Tvrdí, že sponzorský odkaz „v zmysle zákonnej definície môže obsahovať reklamné oznámenie v širšom slova zmysle, propagujúce obchodné meno, služby, tovary alebo napr. slogan sponzora programu. Účelom sponzorského odkazu je vytváranie alebo upevňovanie dobrej povesti alebo mena sponzora.“ Dodáva, že snaha o oslovenie nových zákazníkov je legitímnym cieľom sponzorovania, čo podložila rozhodnutím Nejvyššího správného soudu České republiky, sp.zn. 7/As/88/2010. Podľa navrhovateľky pôjde o reklamu vtedy, ak odvysielaná informácia je natoľko agresívna, že jej účelom je podpora predaja a nákupu. Navrhovateľka argumentuje pravidlami, podľa ktorých je potrebné predmetnú informáciu skúmať a až následne dôjsť k jednoznačnému záveru. Medzi ne patrí komplexné hodnotenie komunikátu (odporkyňa vyhodnotila len určitú časť komunikátu „najviac domácich výrobkov“), dĺžka spotu (dĺžka 10 sekúnd, zatiaľ čo reklamy sú najmenej 30 sekúndové), objekt komunikátu (udržanie si mena u zákazníkov a divákov), dynamickosť komunikátu (komunikát nemal výrazný príbeh, jednoduchá grafická a písomná informácia), zaradenie komunikátu (komunikát nebol zaradený v inom časovom pásme, než je vyhradený sponzorskému odkazu), označenie komunikátu (uviedenie sponzora programu COOP Jednota Slovensko, spotrebné družstvo), presvedčavý charakter (nenútil ľudí do nákupu) a porovnávanie (komunikát neporovnával žiadnym spôsobom sieť a tovary).

Predmetný komunikát považuje navrhovateľka za sponzorský odkaz a konanie odporkyne v prejednávanej veci napáda tým, že „pri svojom právnom hodnotení sa nevyhla vlastným, nepodloženým úvahám a subjektívnym, zo skutkového stavu vecí ničím nevyplývajúcim hodnoteniam.“ V závere odkazuje na judikatúru českých súdov (napr. MS v Praze, č.k.: 7A/254/2011-42-46; MS v Praze, č.k.: 7A 124/2010-96-97; MS v Praze, č. k.: 9A 161/2010-92-97)

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k predmetnému opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/023/2014 zo dňa 08.04.2014 potvrdil. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nedostatočne uvedeného konkrétneho spôsobu spáchania správneho deliktu trvá na svojom právnom názore vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí a dodáva, že vo výrokovej časti je vymedzený čas (dňa 19.10.2013 v čase od 21:00:00 hod. do 21:59:59 hod. a v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod.), spôsob (odvysielanie dvoch reklamných blokov a komunikátov naplňajúcich definíciu reklamy podľa zákona č. 308/2000 Z.z.), miesto (na televíznej programovej službe JOJ) a samotný správny delikt (protiprávne konanie navrhovateľa podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. odvysielaním reklamných šotov v časovom rozsahu dlhšom ako 12 minút počas jednej celej hodiny). Poukazuje tiež na to, že zo znenia § 47 ods. 2 a 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že výrok rozhodnutia má byť stručný, jasný a zrozumiteľný a samotné odôvodnenie rozhodnutia malo osem strán, na ktorých sa odporkyňa detailne venovala jednotlivým aspektom výroku.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení ďalej uvádza, že navrhovateľka bola vyzvaná v oznámení o začatí správneho konania, aby zaslala svoje stanovisko a navrhla dôkazy a zároveň bol oboznámený s podkladmi pre rozhodnutie, nakoľko to bolo uvedené v samotnom oznámení o začatí správneho konania, ktorým bol prepis/popis skutkového stavu a záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 19.10.2013 v čase od cca 19:55 hod. do 23:05 hod. Samotné spochybnenie sledovania záznamov považuje za neracionálne, nepodložené tvrdenia, ktoré sú zavádzajúce.

Odporkyňa súhlasí s navrhovateľkou, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani ho stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko je tento prepis/popis len nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Zároveň dopĺňa, že navrhovateľka nenamieta rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania, iba polemizuje nad autenticitou zisteného skutkového stavu, ktorá podľa nej nemá racionálny základ a neopiera sa o konkrétne skutočnosti. Uvádza tiež, že zo zápisnice o hlasovaní je evidentné, že rozhodujú vždy iba členovia odporkyne a nie zamestnanci jej kancelárie.

K problematike vyhotovenia zápisnice poukazuje na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu (napr. sp.zn. 6SŽ/11/2013; 2SŽ/3/2009; 5SŽ/8/2010; 3SŽ/22/2012; 6SŽ/21/2012; 2SŽ/15/2013), kde súd konštatuje, že nevyhotovenie zápisnice o zhladnutí záznamu odvysielaného komunikátu nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Tvrdí, že zhladnutie samotného záznamu nie je možné podradiť pod ohliadku, nakoľko odporkyňa môže ohliadnuť len dátový nosič ako taký a má teda za to, že nebol dôvod na vyhotovenie zápisnice o zhladnutí záznamu vysielania. Uvádza tiež, že iné, než zhladnutie samotného záznamu nie je možné. Na základe vyššie uvedeného považuje tvrdenie navrhovateľky, že sa odporkyňa neoboznámila s obsahom záznamu vysielania, za absolútne nepodložené a nezakladá sa na pravde. Vo svojom písomnom vyjadrení ďalej uvádza, že navrhovateľka nijakým spôsobom nespochybňuje zistený skutkový stav.

V otázke porušenia zákona č. 308/2000 Z.z. odporkyňa argumentuje gramatickým výkladom § 35 ods. 3, z ktorého jasne vyplýva, že časový úsek vysielania audiovizuálneho diela musí trvať minimálne 30 minút, aby ho bolo možné prerušiť reklamou alebo telenácupom, čo podporila znením smernice 2010/13/EÚ, ktorá ustanovuje, že audiovizuálne diela „môžu byť prerušené televíznou reklamou a/alebo telenácupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút“. Takýto výklad je podľa odporkyne v súlade s čl. 86 smernice 2010/13/EÚ, ktorej cieľom je chrániť špecifický charakter európskych televízií, chrániť divákov pred nadmerným reklamným tlakom a tiež chrániť integritu audiovizuálnych diel. Dodáva, že k rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd vo veci sp.zn. 3SŽ/12/2013, sp.zn. 3SŽ/2/2013, sp.zn. 5SŽ/11/2013 a sp.zn. 6SŽ/14/2013.

Odporkyňa za nejednoznačné považuje ustanovenie zákona č. 308/2000 Z.z. len z toho hľadiska, či sa má jednať o čistý čas (teda čas trvania diela bez reklamných prerušení) alebo hrubý čas (s reklamnými prerušeniami), no zároveň uvádza, že táto problematika bola vyriešená judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) rozhodnutím vo veci ARD v. PRO Sieben Media AG, sp. Zn. C-6/98 a predmetné ustanovenia vyložila spôsobom menej obmedzujúcim navrhovateľku. K aplikovaní

zásady in dubio mitius sa vyjadřila negatívne, nakoľko predmetná povinnosť je formulovaná jednoznačne, preto zároveň považuje požiadavku obrátenia sa Najvyššieho súdu na Súdny dvor s výkladom článku 20 ods. 2 smernice 2010/13/EÚ za neopodstatnenú.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení ďalej uvádza, že aj samotná navrhovateľka tvrdí, že sa odporkyňa v napadnutom rozhodnutí detailne zaoberala vymedzením definičných znakov a reklamy a rozdielom medzi reklamou a sponzorskými odkazmi, preto jej nie je zrejmé, z akého dôvodu podľa navrhovateľa je toto vymedzenie neúmerne a neodôvodnene rozsiahle ani akým subjektívnym záverom sa podľa nej odporkyňa nevyhla. Sponzorovanie nie je podľa odporkyne na rozdiel od reklamy definované prostredníctvom odovysielaného obsahu, ale ako činnosť s konkrétnym účelom, ktorý má byť poskytnutie plnenia na financovanie programov a propagovanie sponzora na strane druhej. Uvádza však, že nakoľko sponzorský odkaz nemá legálnu definíciu, v praxi vyvstáva otázka jeho možného obsahu.

Za definičné kritérium reklamy považuje zámer, ktorým musí byť podpora predaja, nákupu alebo nájmu tovaru alebo služieb, vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom, teda podpora odbytu tovarov alebo služieb. Reklama tak môže obsahovať špecifické propagačné prvky. Toto kritérium, naopak nesmie spĺňať sponzorský odkaz, čo vyplýva aj z výkladovej správy k Protokolu pozmeňujúcemu Európsky dohovor o cezhraničnej televízii (1998), článok 58: „Komisia súhlasí s doplnením definície sponzorstva uvedením, že zahŕňa aj propagáciu aktivít sponzora. Bolo dohodnuté, že sponzor by mal mať možnosť vybrať najvhodnejšiu formu propagácie aby mohol byť ľahko identifikovaný verejnosťou (odkazom na názov spoločnosti alebo názov jej najznámejšieho produktu atď.) Avšak za žiadnych okolností by identifikácia sponzora nemala obsahovať špecifické propagačné prvky (vyzývanie na nákup, zmienky o kvalite alebo účinnosti produktu atď.)“ Podľa odporkyne má teda sponzorský odkaz obsahovať také informácie o skutočnosti, že daný program je sponzorovaný a tiež kto je jeho sponzorom, no bez uvedenia akýchkoľvek špecifických propagačných prvkov, ktoré by vyzdvihovali kvalitatívne vlastnosti sponzora alebo jeho produktov. Dodáva, že akceptovaním skutočností, aby sa v sponzorskom odkaze mohli používať špecifické propagačné prvky, by došlo k stieraniu rozdielov medzi reklamou a sponzorským odkazom a v konečnom dôsledku k obchádzaniu zákona tým, žeby navrhovateľka mohla vysielat reklamu nad rámec stanovený zákonom.

Kritériá, ktoré navrhovateľka uvádza na posúdenie určitého komunikátu ako reklamy podľa odporkyne nevychádzajú z definície reklamy uvedenej v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., z ktorej vychádzala odporkyňa a ani z relevantnej judikatúry, preto jej nie je zrejmé, na základe čoho dospel navrhovateľ k daným kritériám. Následne rozoberá jednotlivé kritériá - komplexné hodnotenie komunikátu (celkové vyznenie vyplýva z jeho častí a preto je potrebné prihliadnuť na jednotlivé zložky, nie každá zložka musí byť propagačná, aby išlo o reklamu, postačuje len určitá časť), dĺžka spotu (odporkyňa nevidí súvislosť medzi dĺžkou spotu, nakoľko je na objednávatelovi reklamy, akú dĺžku zvolí), objekt komunikátu, dynamickosť komunikátu (zákon dynamickú formu sponzorského odkazu nezakazuje, svoje tvrdenie dopĺňa rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 2S 125/2011, ktorého obsahom je tvrdenie, že sponzorský odkaz môže byť ako dynamický, tak aj statický, rovnako tak reklama), zaradenie komunikátu (sponzorský odkaz, ktorý by spĺňal kritériá reklamy, by mohol byť zneužívaný za účelom rozšírenia zákonom povoleného časového rámca vyhradeného reklame), označenie komunikátu (dôležitý je obsah, nie pomenovanie - to, že navrhovateľka určitý komunikát označí za sponzorský odkaz ešte neznamená, že ním je, ak nespĺňa jeho zákonné kritériá), presvedčací charakter (aj keď nebol výrazný, neznamená to, že pôsobil „nenápadne“, keď namiesto priamej výzvy, napr. na kúpu, obsahuje len nepriame presvedčovanie). Predmetnú analýzu podporuje aj rozsudkom Najvyššieho súdu vo veci sp.zn. 6Sžo/38/2013, rozsudku vo veci sp.zn. 6Sž/2/2012 a tiež v rozsudku vo veci sp.zn. 8Sž/11/2012.

Vo svojom písomnom vyjadrení poukazuje na použitie slovného spojenia „najlepšie domáce potraviny“ ako pozitívne hodnotenie COOP Jednota Slovensko, spotrebné družstvo, avšak tento slogan má COOP Jednota Slovensko, spotrebné družstvo riadne zaregistrované ako ochrannú známku. Problém odporkyňa vidí v slovnom spojení „najviac slovenských výrobkov“ nakoľko žiadnym spôsobom neprispieva k identifikácii sponzora programu a je pritom pozitívnym hodnotením sponzora programu.

Argument navrhovateľky týkajúci sa preukázania tejto skutočnosti prieskumom trhu agentúry GfK Slovakia však nie je výnimkou, nakoľko aj samotné fakty môžu mať propagačný charakter. Zároveň dodáva, že samotný výskum bol robený len na vzorke predajní a táto skutočnosť nie je objektívne preukázaná.

K námietke navrhovateľky, že predmetný komunikát bol sponzorským odkazom odporkyňa opätovne uvádza, že túto skutočnosť nepopiera, avšak vo svetle vyššie uvedenej judikatúry poukazuje na to, že určitý komunikát môže byť aj sponzorským odkazom a zároveň aj reklamou. Dodáva, že kritériá testu, ktorý navrhovateľka uplatnila na predmetný komunikát sa neopiera o definíciu reklamy uvedenej v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. a ani z relevantnej judikatúry.

V závere odporkyňa konštatuje, že svoje rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, rovnako za plne odôvodnenú považuje aj výšku sankcie, ktorá bola navrhovateľke uložená.

#### IV.

Najvyšší súd ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 1. apríla 2015 a 5. mája 2015, po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ako aj s obsahom rozhodnutia odporkyne č. RP/023/2014 zo dňa 08.04.2014, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne potvrdí.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.) Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

V rámci prieskumu zákonnosti rozhodnutí, súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, najmä či procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 ods. 2 smernice č. 2010/13/EÚ vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je

možné zaradovať do vysielania televíznu reklamu ani telenákup.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 hod. do 22.00 hod. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisnice o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, § 36 ods. 2, § 71 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Úlohou senátu Najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým bola navrhovateľke uložená úhrnná sankcia - pokuta 5 000,- € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinností podľa § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený najvyššiemu súdu vyplýva, že v predmetnej veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania zo dňa 14.01.2014, ktoré bolo doručené navrhovateľke dňa 29.01.2014 spolu s prílohou - prepisom audiovizuálneho záznamu predmetného programu. V administratívnom spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam vysielania s programom Narnia: Dobrodružstvá lode ranný pútnik vysielaného v relevantnom čase.

Navrhovateľka spochybnila proces zisťovania skutkového stavu samotnou odporkyňou ako kolektívnym orgánom, z dôvodu nevyhotovenia zápisnice zo zhliadnutia predmetného audiovizuálneho záznamu a zároveň absentovalo uvedenie konkrétnej skutočnosti, ktorá by nasvedčovala rozpor skutkového stavu

zisteného odporkyňou. Z tohto dôvodu Najvyšší súd hodnotí predmetnú námietku ako nedôvodnú. Navrhovateľka napádala rozhodnutie odporkyne argumentáciou čerpanou z uznesenia rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR sp.zn. 7/As/57/2010-82 zo dňa 3. apríla 2012.

Pokiaľ navrhovateľka argumentuje judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci podľa názoru senátu najvyššieho súdu treba uviesť, že odkaz na rozhodnutie súdu Českej republiky, nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a teda nemôže byť dôvodom vedúcim k zmene napadnutého rozhodnutia. Zodpovedá len skutočnosti, že slovenský právny systém a český právny systém sú navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iného štátu rozhodnutie súdov Českej republiky nemožno v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň nášho práva. Je potrebné uviesť, že právne závery Nejvyššího správního soudu ČR, na ktoré navrhovateľka poukazuje, vychádzajú z prísnejšej právnej úpravy Správneho rádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať „protokol o úkone dokazovania“ v správnom konaní vykonanom „mimo ústneho jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené, nie je možné automaticky prijať názor českého súdu, ktorý je dokonca kreovaný z právnej úpravy platnej a účinnej na inom území, než je územie Slovenskej republiky, keďže v správnom poriadku takáto právna úprava absentuje.

Podľa okolností prípadu je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní vyhodnotí ako podstatné (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku). Zápisnica je písomným záznamom o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú silu verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2) a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 Správneho poriadku.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že v predmetnom prípade namietané nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa s obsahom audiovizuálneho záznamu predmetného vysielania, nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorej následkom by bolo nezákonné rozhodnutie odporkyne v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Táto skutočnosť je aj predmetom viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (napr. sp.zn. 6SŽ/21/2012, 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010).

Najvyšší súd sa ďalej nestotožňuje ani s názorom navrhovateľky ohľadne nejasného právneho výkladu ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a čl. 20 ods. 2 smernice 2010/13/EÚ. Najvyšší súd zastáva názor, že právna úprava obmedzenia, resp. regulácie prerušovania audiovizuálnych diel, je stanovená jasným a zrozumiteľným spôsobom a nedovoľuje viacstranný výklad. Navrhovateľka argumentuje tým, že vysielateľ je oprávnený prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatí, ale nedokončenom

30-minútovom časovom úseku, s poukazom na druhú časť vety „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“.

Najvyšší súd už viackrát dospel k záveru, že takéto tvrdenie je účelové a zavádzajúce, nakoľko je v rozpore s účelom a zmyslom predmetnej právnej úpravy, ktorá má ochraňovať recipientov pred nadmerným reklamným zaťažením a na druhej strane ochraňovať integritu audiovizuálnych diel.

Poukázanie navrhovateľky na dokonavosť/nedokonavosť 30-minútového časového úseku v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je z hľadiska výkladu celého ustanovenia irelevantné, nakoľko v spojení s druhou časťou vety pred bodkočiarkou: „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“ predstavuje upresnenie prvej časti vety - a teda že sa povoľuje jedno prerušenie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela na každý 30-minútový úsek ako aj vtedy, ak plánované trvanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Zároveň sa najvyšší súd stotožňuje so svojim skorším rozhodnutím - sp.zn. 3SŽ/12/2013 zo dňa 10. októbra 2013, ktorého obsahom je výklad: „Ak by

zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenácupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový úsek.“ Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán v napadnutom rozhodnutí správne aplikoval aj únie právo, konkrétne smernicu č. 2010/13/EÚ, čím splnil povinnosť orgánov aplikácie práva usilovať sa o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd požiadavku navrhovateľky o obrátenie sa na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou ohľadom výkladu článku 20 ods. 2 smernice 2010/13/EÚ nepovažuje za relevantnú, keďže právnú úpravu obsiahnutú v predmetnom článku považuje za dostatočne zrozumiteľnú a tým pádom aj jednoznačnú.

Navrhovateľka ďalej namietala, že v predmetnom rozhodnutí absentoval konkrétny spôsob spáchania skutku (presná identifikácia a popis častí odvysielaného komunikátu), na základe ktorého sa navrhovateľka dopustila správneho deliktu. Najvyšší súd dospel k záveru, že výrok rozhodnutia spĺňa všetky obsahové náležitosti (miesto, čas, spôsob a samotný správny delikt). Vo výroku predmetného rozhodnutia je pod I. a II. uvedené, že posudzované programy boli odvysielané na programovej službe JOJ. V prvom prípade je uvedené, že program Narnia: Dobrodružstvá lode Ranný pútnik bol vysielaný od cca 20:28 hod. v trvaní 147 minút a 42 sekúnd (vrátane reklamných prerušení), bol prerušený zaradením reklamy päťkrát. V časti výroku II. je podrobne rozpísaný čas spáchania správneho deliktu (dňa 19.10.2013 v čase od 21:00:00 hod. do 21:59:59 hod. a v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod.), spôsob jeho spáchania (odvysielanie reklamného bloku v čase od cca 21:20:51 hod. do cca 21:26:51 hod. v trvaní 6 minút, komunikát propagujúci film Turbo, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., v čase od cca 21:26:55 hod. do cca 21:27:15 hod. v trvaní 20 sekúnd, reklamný blok v čase od cca 21:53:38 hod. do cca 21:59:37 hod. v trvaní 5 minút a 59 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 19 sekúnd, teda o 19 sekúnd dlhšom ako 12 minút. V čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod odvysielal komunikát označujúci za sponzora programu Nakupuje vám to spoločnosť Coop Jednota Slovensko, spotrebné družstvo, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v čase od cca 22:01:00 hod. do cca 22:01:10 hod. v trvaní 10 sekúnd, reklamný blok v čase od cca 22:31:54 hod. do cca 22:37:58 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy, reklamný blok v čase od cca 22:45:59 hod. do cca 22:51:53 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 8 sekúnd, teda o 8 sekúnd dlhšom ako 12 minút), miesto jeho spáchania (na televíznej programovej službe JOJ), a samotný správny delikt (konanie navrhovateľky v rozpore s objektívnym právom vyjadreným v ustanovení § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Najvyšší súd má za to, že tvrdenie navrhovateľky je neopodstatnené, zavádzajúce a účelové. Ak by najvyšší súd bral do úvahy právny výklad navrhovateľky ohľadom predmetného výroku, v konečnom dôsledku by sa potierali rozdiely medzi výrokom a odôvodnením. Výrok v predmetnom prípade (s prihliadnutím na špecifikovanie miesta, času, spôsobu a správneho deliktu) by mal byť vecný, a aj stručný. Naopak následne odôvodnenie samotného výroku by malo byť rozsiahlejšie a jednotlivé aspekty rozhodnutia náležite analyzované. Na základe vyššie uvedeného má najvyšší súd za to, že predmetný výrok naplnil všetky potrebné kritériá a bol náležite zdôvodnený.

Navrhovateľka tiež namietala nesprávne právne posúdenie veci odvysielaného sponzorského odkazu COOP Jednota Slovensko, spotrebné družstvo, ktorý podľa odporkyne naplnil definíčné znaky reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Najvyšší súd má za to, že sponzorský odkaz odvysielaný navrhovateľkou naplnil definíciu reklamy, pretože odvysielaný komunikát obsahoval špecifické propagačné prvky. Takéto tvrdenie vyplýva aj z výkladovej správy k Protokolu pozmeňujúcemu Európsky dohovor o cezhraničnej televízii (1988) č. 171, článok 58: „Komisia súhlasí s doplnením definície sponzorstva uvedením, že zahŕňa aj propagáciu aktivít sponzora. Bolo dohodnuté, že sponzor by mal mať možnosť vybrať najvhodnejšiu formu propagácie, aby mohol byť ľahko identifikovaný verejnosťou (odkazom na názov spoločnosti, alebo názov jej najznámejšieho produktu, atď.). Avšak za žiadnych okolností by identifikácia sponzora nemala obsahovať špecifické propagačné prvky (vyzývanie na nákup, zmienky o kvalite alebo účinnosti produktu atď.).“

Za špecifický prvok v predmetnom odvysielanom komunikáte najvyšší súd nepovažuje časť „najlepšie domáce potraviny“, vzhľadom k tomu, že tento slogan má COOP Jednota Slovensko, spotrebiteľské združenie registrované, avšak časť „najviac slovenských výrobkov vám prináša ...“ obsahuje špecifický propagačný prvok, ktorý v recipientoch môže vyvolať presvedčenie, na základe ktorého navštívia predajné miesta COOP Jednota Slovensko, spotrebiteľské združenie práve z dôvodu, že obchodník ponúka najviac slovenských produktov na trhu. Navrhovateľka uvádza, že táto skutočnosť je preukázateľná prieskumom agentúry GfK Slovakia. Najvyšší súd má však za to, že z pohľadu, či daný komunikát napĺňa/nenapĺňa definíciu reklamy, je irelevantné, či je daná informácia faktom alebo nie, ak je jej účelom vyvolať u recipientov presvedčenie, následkom ktorého bude uzatvorenie kúpnej zmluvy, nájomnej zmluvy alebo iného právneho úkonu v prospech objednávateľa reklamy.

Navrhovateľka poukázala na rozhodnutie Nejvyššího správního soudu ČR 7/As/88/2010. Rozhodnutie sa venuje aj rozdielu medzi reklamou a sponzorským odkazom. Najvyšší súd v tejto veci dospel zhodne k názoru, že: „základným účelom sponzorovania je vytvorenie dobrého mena, povesti právnickej či fyzickej osoby, či ich výrobkov (tzv. goodwill). Tento účel musí slúžiť ako odlišujúce kritérium pre reklamu a sponzorovanie, pretože tam, kde by sponzorský odkaz nabádal ku kúpe určitého výrobku, by už nešlo o sponzorský odkaz, ale o reklamu.“ Aj napriek tomu, že objednávateľ priamo nevyzýval recipientov na kúpu ich tovarov, dával do pozornosti informáciu o najväčšom množstve slovenských výrobkov vo svojich predajných miestach, čo možno podľa názoru najvyššieho súdu jednoznačne považovať za propagačný prvok, nabádajúci ku kúpe produktu. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že táto časť odvysielaného komunikátu: „Najviac slovenských výrobkov“ naplnil už definíciu reklamy.

Ak by najvyšší súd pripustil možnosť, ktorou by mohli byť prostredníctvom sponzorského odkazu odvysielané pozitívne informácie propagujúce tovary alebo služby objednávateľov, v konečnom dôsledku by došlo k stieraniu rozdielov medzi reklamou a sponzorským odkazom.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení odporkyňou najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/023/2014 zo dňa 08.04.2014 podľa §250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu v znení účinnom od 01. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 €. Účet najvyššieho súdu je vedený v T. pod č. XXX XXXX/XXXX.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.